

We rijden 's ochtends vroeg door het bos – of eigenlijk rijd ik hém. Hij kijkt naar buiten met zijn handen in zijn schoot. Als we even later uitstappen, tikt er iets hards op mijn hoofd; een dennenappel valt voor mijn voeten neer. We beklimmen de steile helling van een wal uit het Pleistoceen, over duizenden kilometers van noord naar zuid opgestuwd totdat de gletsjers begonnen te smelten.

Op zoek naar de boom, vraag ik hoe lang geleden en wanneer precies. Op de eerste lentedag van 1950, m'n jongen. Hij ademt zwaar en begint zo te hoesten dat hij steun moet zoeken bij mijn schouder. Boven het mos hangt nog de kilte van de nacht. Ginds moeten we zijn, mompelt hij, in het dal waar de beuken groeien.

